

Noč v Suhi krajini

Mesec v oknih plaho išče,
prešteva v dolgi vrsti speče,
prečara v zlato prejo nam ležišče,
zunaj burja splašena rezgeče.

Neznana hiša v kraju čudnem,
ne veš, kdo brat je, kdo je volk,
v plesnivih stenah gnije molk,
kotijo pajki v čadu se ostudnem.

In slednji vpije s srcem vročim
in išče v mesečnem obrežju,
kar ni našel v sveta obsežju,
se vije med preteklim in bodočim.

Pretrese me: kaj mi prignalo
srce je k zemlji in nje mrazu,
kot da sem zviška pal v porazu ...
Kaj dragih že tako je obležalo!

»Življenja sile, zemljo vstalo
po reki žarkov predme priplavite,
drevo spoznanja novega zbudite
in večni sad, ki nam ga bo dajalo!«

Vse zaječi okrog, a ni vizije,
da me v strmeč zanos razvname,
ne, prav potih pride vame
sladak opoj, minuta poezije.

In gledam s srcem: daleč spita
dve drobni deklici v objemu kit,
kot lista bele vrtnice ležita
dišeči veki čez očesa svit.

Nato pa hrup – in vse gori krog njiju,
besede tuje zahrešče hudobno,
in kri se zdi mi črna v rdečem siju,
prodane puške slišim pesem grobno.

Besedila ni moč natančno datirati, verjetno je iz časa med jesenjo 1943 in pomladjo 1945, doživljajsko osnovo pa ima v pohodih XII. brigade med Loško dolino, Ribico in Belo krajino v času nemške ofenzive 1943. Objavljena je po vojni v Slovenskem poročevalcu, št. 50, 16. 6. 1945 in v avtorjevi prvi zbirki Oglédalo sanj, 1961, str. 13.